

Arrest

nr. 109 985 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 24 april 2005 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 25 april 2005 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 27 mei 2005 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De adjunct van de commissaris-generaal neemt op 13 juli 2005 de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest met nummer 195 428 van 28 juli 2009 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

1.5. Verzoeker dient op 28 september 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De adjunct van de commissaris-generaal neemt op 29 juni 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 1 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.8. Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

1.9. Verzoeker dient op 5 februari 2013 een derde asielaanvraag in.

1.10. Op 6 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.11. De adjunct van de commissaris-generaal neemt op 25 februari 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Bij schrijven gedateerd op 13 maart 2013 dient verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.13. Bij arrest met nummer 99 263 van 19 maart 2013 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 8 april 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 9 april 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.03.2013 werd ingediend door :

[M., A. K.] [R.R.:...]

[...]

nationaliteit: Guinee

verblijfplaats: Centrum voor illegalen, Zandstraat 150, 8000 Brugge

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft, dat hij drie asielprocedures heeft gehad die lang geduurd zouden hebben, dat hij zich geïntegreerd heeft en quasi perfect tweetalig zou zijn (zie: getuigenverklaringen en attest van aanmelding bij het Huis van het Nederlands), dat er niets op zijn gedrag zou aan te merken zijn en dat hij zich inzet in het huishouden (zie: verklaring [E. D.]), verantwoorden niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkene

maakt namelijk sinds 22.01.2013 het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar dat nog steeds van kracht is. Hierdoor kunnen de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met een Belgische vrouw (zie: verklaring [D. L. K.]) en het kind dat zij verwachten (zie attest Dr. [K.] - geboorte voorzien voor 07.09.2013), dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aantoont dat de gezinscel verbroken zou worden. Hij toont niet aan dat zijn vriendin hem niet zou kunnen vergezellen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of naar een derde land waar zij kunnen verblijven. Betrokkene haalt aan dat het gezin zich niet op een veilige plaats buiten België zou kunnen vestigen, maar legt geen enkel bewijs voor ter staving van deze bewering. Het komt de betrokkene toe zijn beweringen te staven met op zijn minst een begin van bewijs."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsafwendings.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Terwijl,

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat elke vreemdeling, die blijk geeft van buitengewone omstandigheden, om de regularisatie van zijn verblijf in België kan verzoeken bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft;

Dat de Titel Illquater van de Vreemdelingenwet, daaraan geen wijzigingen heeft aangebracht en geen ontvankelijkheidsvoorwaarde heeft toegevoegd;

Dat het feit dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoekende partij niet kan beletten dat de verzoekende partij, die in België verblijft, en die buitengewone omstandigheden inroept, een regularisatieaanvraag moet kunnen indienen bij de bevoegde overheid;

Dat de verzoekende partij trouwens ten gepaste tijde een beroep zal doen op het Mensenrechtenhof, ten einde de onmenselijke straf die aan het gezin werd opgelegd, ongedaan te laten maken;

Dat de beslissing art. 9bis van de Vreemdelingenwet schendt;

En terwijl,

De beslissing mevrouw [K. D. L.], van Belgische nationaliteit, impliciet verplicht om samen met de verzoekende partij België te verlaten om dan maar ergens anders samen te gaan wonen en hun gezinscel verder te zetten;

Dat de bestreden beslissing op dit punt aangetast is door machtsafwendings, nu de Dienst Vreemdelingenzaken, weliswaar bevoegd is de binnenkomst van vreemdelingen te regelen, maar deze bevoegdheid niet mag gebruiken ten einde een ander doel na te streven met name het vertrek van een gezin bestaande uit een Belg en een vreemdeling, uit het land;

Dat wanneer in de beslissing gezegd wordt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de gezinscel zou verbroken worden, zulks impliceert dat mevrouw [K. D. L.], de verzoekende partij dus zou moeten volgen, indien hij het land verlaat;

Dat de beslissing overigens aan de verzoekende partij een negatief bewijs oplegt, door hem te verplichten het bewijs te leveren dat het gezin niet op een veilige plaats kan verblijven;

Dat het integendeel aan het Bestuur toekomt aan te tonen dat het gezin in Guinee zonder problemen zal kunnen verblijven of op om het even welke andere plaats;

Dat het Bestuur uiteraard een dergelijk bewijs niet kan leveren, daar het volstaat om bv het Nederlands reisadvies te lezen voor Guinee: "In verband met de instabiele politieke en veiligheidssituatie worden alle niet-essentiële reizen naar Guinee ontraden. Sinds begin 2013 zijn er veel gewonden en enkele doden gevallen bij demonstraties van de oppositie tegen de regering. Vooral sinds de demonstraties van 27 februari 2013, waarbij vele gewonden zijn gevallen, is de situatie in Conakry zeer onrustig. Ontwikkelingen in de aanloop naar de verkiezingen van 12 mei 2013 kunnen aanleiding geven tot politieke manifestaties, demonstraties en samenscholingen die kunnen uitmonden in gewelddadigheden. Nederlanders wordt geadviseerd demonstraties en samenscholingen te mijden, de berichtgeving in de lokale media te volgen en zich goed te informeren over de actuele ontwikkelingen.

In Conakry doen zich met name in de buitenwijken regelmatig incidenten voor. U wordt geadviseerd deze buitenwijken te mijden. Mede gelet op de grote sociale onvrede in het land, die in het nabije verleden reeds meerdere keren tot onrust heeft geleid, bestaat er ook los van de verkiezingsstrijd een voortdurende mogelijkheid dat er gewelddadigheden uitbreken. Deze dreiging geldt voor het gehele land.

De landgrenzen kunnen zonder voorafgaande waarschuwing door de autoriteiten voor wegverkeer gesloten worden. Op enkele plaatsen in Conakry zijn er na zonsondergang officiële wegversperringen en check-points. Nederlanders in Guinee wordt geadviseerd zich niet buitenshuis te begeven wanneer het donker is. "

Dat hetgeen geldt voor de Nederlanders uiteraard even goed geldt door Belgen;

Dat deze zeer eenvoudige informatie toch niet onbekend kan zijn aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat het toch ondenkbaar is dat België een eigen, dan nog zwaardere onderdane zou verplichten om af te reizen naar een uiterst onveilig gebied om daar te gaan bevallen in omstandigheden die niet in te schatten zijn;

Dat de beslissing dan ook op niet afdoende wijze werd gemotiveerd;

Dat door de gezinsleden de verplichting op te leggen België te verlaten, zonder dat vaststaat dat de gezinsleden in het land waarnaar zij zouden moeten vertrekken een bestaan kunnen leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid, de beslissing art. 3 E.V.R.M. schendt;

Dat art. 13 E.V.R.M. wordt geschonden, indien zou blijken dat de verzoekende partij geen effectief rechtsmiddel zou hebben ten einde de tegen hem genomen beslissing te bestrijden;

[...]"

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoeker in toepassing van deze bepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. Hierbij wordt toegelicht dat de aangehaalde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, nu verzoeker sinds 22 januari 2013 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar dat nog steeds van kracht is. Er wordt aldus gesteld dat de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Bijkomend wordt verder nog gemotiveerd dat niet blijkt dat de ingeroepen gezinscel zal worden verbroken, nu niet wordt aangetoond dat de vriendin verzoeker niet zou kunnen vergezellen bij een terugkeer naar het land van herkomst of een derde land. Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is nu het aan het bestuur toekomt om aan te tonen dat het gezin in Guinee of elders zonder problemen zal kunnen verblijven. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. De Raad merkt immers op dat de bestreden beslissing enkel een antwoord inhoudt op een aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker waarin deze zich beriep op buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België te kunnen indienen. In dat geval kwam het aan verzoeker toe zijn aanvraag te staven met alle dienstige elementen en stukken. Er blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing niet met alle in de aanvraag ingeroepen elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag rekening heeft gehouden en vervolgens niet op afdoende wijze heeft geantwoord waarom deze elementen niet worden weerhouden en de aanvraag niet ontvankelijk is.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2.1. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3.2.2.2. Verzoeker betoogt dat op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet elke vreemdeling die blijk geeft van buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Hij stelt dat titel IIIquater van de Vreemdelingenwet daaraan geen wijzigingen heeft aangebracht en geen ontvankelijkheidsvoorwaarde heeft toegevoegd. Hij meent dan ook dat het gegeven dat hij onder inreisverbod staat niet kan beletten dat hij in buitengewone omstandigheden in België een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf kan indienen.

3.2.2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij beslissing van 22 januari 2013 een inreisverbod van drie jaar kreeg opgelegd en dit op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet is een inreisverbod *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds onder een inreisverbod – en dus onder een verbod op het grondgebied te verblijven – stond. Overeenkomstig artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet treedt het inreisverbod in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend, *in casu* op 22 januari 2013.

Artikel 74/12 Vreemdelingenwet bepaalt in dit geval als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Zoals reeds gesteld is de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzonderingsprocedure waarin een vreemdeling die reeds in het Rijk verblijft de aanvraag om machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden in België kan indienen. Deze bepaling dient *in casu* evenwel samen te worden gelezen met voormelde bepalingen betreffende het inreisverbod en met name het artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet waarin de wetgever de gevallen en modaliteiten heeft bepaald waarin het inreisverbod kan worden opgeheven.

Zoals reeds gesteld, stond verzoeker op het ogenblik van het indienen van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf reeds onder een verbod om in het Rijk te verblijven. Dit opgelegde inreisverbod verhindert dat de gemachtigde van de staatssecretaris nog kan vaststellen dat op ontvankelijke, en dus rechtsgeldige, wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België werd ingediend, tenzij het inreisverbod eerst werd opgeheven overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De afgifte van de verblijfsmachtiging in België is geenszins mogelijk gelet op voormeld verbod om in het Rijk te verblijven en dit zolang niet eerst de

opheffing van het opgelegde inreisverbod wordt verkregen overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en de daarin voorziene gevallen en modaliteiten. Het is ook niet kennelijk onredelijk om elementen die in wezen de grond van de aanvraag betreffen niet in aanmerking te nemen verwijzende naar het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd.

De Raad oordeelt dan ook dat het inreisverbod de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan gronden (cf. RvS 9 maart 218 401 van 9 maart 2012; RvS 221.663 van 4 december 2012).

3.2.2.4. Verzoeker uit verder nog kritiek op de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet aantoont dat de gezinscel met zijn Belgische vriendin die zwanger is zal worden verbroken, nu geen begin van bewijs wordt voorgelegd dat de vriendin hem niet zou kunnen vergezellen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of naar een derde land waar zij kunnen verblijven.

De Raad wijst allereerst op voorgaande bespreking waarbij reeds werd vastgesteld dat het opgelegde inreisverbod de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan gronden.

Daarnaast – en in de mate dat in de bestreden beslissing alsnog wordt ingegaan op het ingeroepen gezinsleven van verzoeker in België – benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing enkel een antwoord inhoudt op een door verzoeker aan het bestuur gerichte aanvraag en het aan verzoeker toekwam zijn aanvraag te staven met alle dienstige gegevens en stukken. Er blijkt dan ook niet dat het bestuur zich niet kon beperken tot de vaststelling dat geen begin van bewijs werd voorgelegd dat de Belgische vriendin verzoeker niet kan vergezellen, zonder zelf enig verder onderzoek in dit verband te voeren. In zoverre verzoeker thans wel een stuk aanbrengt waaruit volgens hem moet blijken dat zijn vriendin hem niet kan volgen naar zijn land van herkomst, moet worden geduïd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het stuk dat verzoeker hem voorheen niet overmaakte en dat hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Dit stuk kan niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden voorgelegd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.3. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met enig bevel om het grondgebied te verlaten en dat deze niet inhoudt dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. De bestreden beslissing spreekt zich enkel uit over de vraag of verzoeker op ontvankelijke wijze in België een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan indienen. Verzoeker dient wel het land te verlaten ingevolge een eerdere beslissing van het bestuur, doch deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van huidig voorliggend beroep. Er kan evenmin worden aangenomen dat de thans bestreden beslissing de beweerde Belgische vriendin van verzoeker zou verplichten het grondgebied te verlaten of te gaan bevallen in een ander land. De beweerde vriendin van verzoeker maakt niet het voorwerp uit van de bestreden beslissing. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verweerder zijn bevoegdheid om de binnenkomst van vreemdelingen te regelen zou aanwenden teneinde *“het vertrek van een gezin bestaande uit een Belg en een vreemdeling, uit het land”* na te streven. Enige machtsafwending wordt niet aangetoond.

3.2.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoeker om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk is. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een

vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Verzoeker blijft in gebreke om met concrete elementen enige schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met een Belgische vrouw die zwanger zou zijn van hem.

De Raad benadrukt opnieuw dat de bestreden beslissing op zich verzoeker niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten, en al zeker niet de Belgische vriendin. De eventuele dreigende scheiding van de beweerde Belgische partner volgt dan ook niet uit de thans bestreden beslissing.

Daarnaast merkt de Raad op dat, zelfs indien enig gezinsleven dient te worden aangenomen, verzoeker nog niet aantoonde dat verweerder een op hem uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou miskennen. Verzoeker toont immers niet aan dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die hem verhinderen een gezinsleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). Te dezen merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn geval belemmeringen of hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker toont *in casu* niet aan, en uit de voorliggende gegevens blijkt ook niet, dat de Belgische vriendin en eventueel ook het ongebooren kind van deze vrouw, niet naar Guinee kan/kunnen reizen om verzoeker daar te ontmoeten en/of te vervoegen noch blijkt dat beiden elkaar in een derde land niet zouden kunnen treffen. Verzoeker legt enkel een reisadvies voor Guinee afkomstig van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken voor waarin niet-essentiële reizen naar het land worden ontraden. De Raad wenst in dit verband allereerst op te merken dat de situatie van toeristen of personen die om andere redenen naar Guinee reizen nog niet kan worden gelijkgesteld met de situatie van een onderdaan van Guinee die terugreist naar zijn land van herkomst of met de situatie van een Belg die samen met een onderdaan van Guinee dit land bezoekt of aldaar gaat wonen. Op grond van onrust in de hoofdstad, onder meer naar aanleiding van de verkiezingen in mei 2013, en het gegeven dat het uitbreken van gewelddadigheden in het gehele land niet kan worden uitgesloten kan nog niet worden besloten dat van verzoekers beweerde vriendin niet in redelijkheid kan worden verwacht dat zij verzoeker indien gewenst volgt naar Guinee. In het kader van zijn derde asielaanvraag verklaarde verzoeker bovendien dat zijn vriendin, net als haar familie, mee wil naar Afrika, maar dat hij dit niet wil. Er worden geen hinderpalen aangetoond die verzoeker verhinderen om zijn gezinsleven in Guinee of elders verder te zetten. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haecq (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De Raad merkt daarnaast nog op dat, zoals vastgesteld in het arrest met nummer 109 978 van de Raad van 17 september 2013, op het ogenblik van het opleggen van het bewuste inreisverbod in het administratief dossier van verzoeker geen indicaties bleken dat er op het ogenblik sprake was van een gezinsleven van verzoeker in België. Niets verhindert verzoeker evenwel om, met toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing van het opgelegde inreisverbod te vragen om op die manier op legale wijze België terug binnen te komen ten einde zijn gezinsleven, mits op voldoende wijze aannemelijk gemaakt en mits het voldaan zijn aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, verder te zetten. Er blijkt evenwel niet dat hij zulks tot op heden heeft gedaan. Een onderzoek van de grief die verzoeker ontleend aan artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden – en dient in beginsel plaats te vinden – in het kader van een verzoek tot opheffing van het inreisverbod.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker roept in het middel samen met artikel 13 van het EVRM een schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een schending van deze bepalingen werd evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS